

Luk.7:11-17, 16:e sönd.eft.tref. 2:a årg. 100919.

Tänk om man hade fått vara med. Tänk om man själv hade fått stå där vid stadsporten och se de två sällskapen mötas. Det ena med Jesus och hans vänner och lärjungar. Och det andra, sorgetåget. Änkan som nu stod ensam och bären med den döde sonen, hennes enda son. Plötsligt säger någon "gråt inte". Bärarna stannar upp och en man går fram till bären, rör vid den och säger "Unge man. Jag säger dig, stig upp." och det ofattbara sker. Sonen får liv igen.

Ja tänk om man hade fått vara med. Tänk om man hade fått se det med egna ögon. För nu... nu är det så ofattbart, nu går det så långt från vår erfarenhet att man undrar om det överhuvudtaget kan vara sant.

Några av oss har kanske när döden och sorgen drabbat oss önskat att det var så här det kunde gå till. Att den döda skulle kunna komma tillbaka till oss. Men den döde kom inte tillbaka, den döde stannade där den var.

Varför då, och inte nu? Varför dom och inte vi?

Mycket i livet blir inte som vill, inte som vi önskar eller ens kunnat drömma om. Men ofta kan vi liksom korrigeras och fortsätta. Tiden läker alla sår säger vi ofta, och så är det kanske. Livet fortsätter, kanske inte på samma sätt som förut, något har ändrats. Men döden, den är absolut, den är definitiv. Vi kan känna en närvaro, men den döda kommer inte tillbaka till oss. Hur kan dagens evangelium då tala till oss. Vi vet ju, det är inte så här det går till. Det ju inte så här det går till...

Jag vet inte, nej jag vet inte. Men jag vet att det finns sorg och död. Sorg i en rad olika former. Människor som levt längre eller kortare tider tillsammans och nu lämnas ensamma. Eller som i dagens text, mödrar som är på väg att begrava sina barn. Vi är nog flera som upplevt döden på ett närmare sätt än vi önskat oss. Så vad gör vi då med texter som dagens. När Jesus av medlidande uppväckte sonen från det slutna och absoluta...?

Men kanske blandar jag ihop det hela med ett slags krav på att jag måste kunna förklara, för att sedan kunna tro. Att det också inom tron måste finnas nån slags förklaring. Liksom att man inom vetenskapen måste kunna upprepa experimentet gång på gång för att man ska kunna säga att det är sant.

Allt går inte att förklara, det är så, men en del av det oförklarliga går ändå att tro.

Och vem kan förklara kärleken? Vem kan förklara skönheten i de röda höstlöven? Vem kan förklara livet, och vem kan förklara döden?

Livets frågor bär vi med oss, det handlar inte om att stoppa undan dom, då blir evangeliet totalt ointressant. Men kanske om att läsa evangeliet från ett annat håll. Att i tro ta emot, snarare än att förklara. Det fanns en gång en som öppnade det slutna och absoluta. En som kände medlidande, rörde vid bären och sa "stig upp". En som öppnade det slutna rummet.

Ja, händerna och orden som liksom nådde genom det kompakta... om det kan hända igen, det vet jag inte. Och det kanske inte heller är det viktiga. Men en gång hände det, rösten och händerna nådde igenom. Och det är ju också vår tro. Att de som försvunnit ifrån oss, också de kommer att mötas av samma röst, av samma händer... Och att också vi får göra det när den dan kommer.

Det finns liv före döden, och det finns liv efter den. Men det får vi se sen.

Det var unikt det som hände. Och troligen kommer ingen av oss att få vara med om detsamma. Men på samma gång står det som hände får nått som verkar vara Jesu hållning till dem han möter. Tillbaka till livet, tillbaka till livet.

Det finns liksom många dödar i våra liv. Det finns tillfällen, jag skulle tro för oss alla, då det upplevs som om livet liksom är till för som andra. Vi drabbas av saker och händelser då liksom nått dör inom oss. När livet inte alls blir som vi har tänkt oss. Det kan handla om när någon annan går ifrån oss. När någon av olika anledningar inte vill eller kan leva med oss längre. Det kan handla om sjukdom, om arbetslöshet om brustna förhållanden, om att hela tiden behöva kämpa för att få vara den man är. Om studier som inte ville sig. Ja, listan kan göras riktigt lång, kanske hur lång som helst. Och det är också till oss som den här texten och händelsen talar. Det är också till oss, vi som inte vågar tro eller be att de döda ska komma tillbaka till oss. Vi som kämpar med det liv vi har. Som kämpar för att få oss själva och det här livet att gå ihop. Det är också vid vår bår han rör vid och säger till oss "stig upp".

Men visst, kan man invända, det är det ju många som gör. "Ryck upp dig", sluta tyck synd om dig, klipp dig och skaffa dig ett jobb. Hur svårt kan det vara?...

Vällmenande men uppfodrande repliker har vi väll alla fått. Men det blir som tulipanaros för oss, så lätt och säga, men nästintill omöjligt att göra. Men Jesus stannar inte där, han dunkar oss inte bara i ryggen och uppmanar oss att skaffa oss ett liv. Han erbjuder sig själv, för han själv är ju en del av livet. Jag är vägen sanningen och livet säger han till oss, jag är vägen sanningen och livet. Han inte bara pekar på fortsättningen, han är själv en del av den. Och han har lovat att liksom en förklädd gud vandra vid vår sida.

Och man kanske kan undra vad det var för vits att uppväcka sonen, han skulle ju ändå dö senare. Men han gjorde det för livets skull, för änkans skull, för alla våra dödas skull.

Ja, livet går vidare, det verkar ha en okuvlig förmåga att alltid gå vidare. Kanske inte som vi ville, kanske inte som vi tänkt oss. Och ärren de bär vi med oss, de formar oss, de följer oss och blir liksom en del av oss.

Som en navel skriver Anna Greta Wide i en dikt om smärtan och sorgen.

Som en navel-
som ett ensamt skrumpnande ärr efter en stor
gemenskap till blods,
så åldras sorgen
så vissnar smärtan-
inte vacker nu längre, inte blodvarm nu längre,
bara ett hoppsnört hål, att skonsamt döljas av kläder,
bara ett ynkligt ärr, att följa oss genom livet
som en navel

Som en navel, skriver hon, nått som förbinder oss med den vi älskade, eller med det som hände, det vi inte ville. En navel blev det, ett märke blev det, ett märke som aldrig försvinner, ett märke som följer oss genom livet. Det är så med det vi inte vill, med det vi inte önskar. Det bleknar, det vissnar, och livet blir inte det samma mer. Det förändras, men det fortsätter. Och sanna mina ord, den vandringen gör vare sig du eller jag ensam.